

הקדמה קצרה ללימוד

העיסוק בתורת הסוד נחשב בדרגה הכי גבוהה בלימוד התורה בפרט ובעבודת ה' בכלל, כמפורש בהרבה מקומות בדברי רבינו האריז"ל. העיסוק הזה כגדר של חובה ולא רשות, כל אחד מחויב בלימוד הזה. וכתוב בשער הגלגולים ובעוד מקומות שגם צדיק גמור יצטרך לחזור בגלגול לעולם הזה כדי להשלים את הלימוד הזה, גם אם הוא היה מושלם בכל השאר ואין לו שום דבר לתקן! אולי זה נותן לנו קצת הבנה במאמר הזוהר שאומר שבזכות הלימוד הזה, שיתחזק מאוד לקראת הגאולה, כפי שאנו עדים לכך בשנים האחרונות, בזכות הלימוד הזה הגאולה תבוא, בב"א.

האמת שהזוהר הקדוש (פרשת תרומה, דף קע"ח ע"א, ועוד מקומות) מתבטא בצורה מאוד חריפה בנושא הכוונות, בדרשה על הפסוק: (שמואל א', פ"ב, פסוק ל') "כִּי מִכְבְּדֵי אֲכַבֵּד, וּבִזְוֵי יִקְלָו". השי"ת אומר היות וזה שמכוין הוא מכבדני, אזי אכבד אותו ("מִכְבְּדֵי אֲכַבֵּד") ואתן לו פל צרכו בעולם הזה, ויזכה לְשִׁבְתָּ בְּמַחֲצֵת הַחֲסִידִים בְּעוֹלָם הַבָּא, ועוד הרבה שבחים. לעומת זאת, מי שאינו מכוין, עליו נאמר "ובזוי יקלו", זהו מי שאינו מיחד את שמות הקודש (היינו שאינו מכוין) ואינו ממשיך את השפע למקומות הנחוצים, עליו ממשיך הזוה"ק "טב ליה דלא אתברי!". ויש עוד הרבה מקורות בכיוון הזה.

כמובן שעל מנת לעסוק בלימוד הזה, ובכלל על מנת לחיות חיים מתוקנים בעולם הזה, שבו יש התגברות עצומה של כוחות הדין, יש להקפיד לטבול בכל יום על מנת לזכות לטהרה מינימלית. יש מי שאומר שאדם שנאנס יכול גם לסמוך על 40 הנטילות (זה לוקח פחות מדקה), אבל זה לא מוסכם. בכל אופן, ברור שלכתחילה עדיף הרבה יותר לטבול.

הלימוד בתורת הסוד מתחלק לשני חלקים עיקריים, חלק הכוונות וחלק הקבלה המעשית, שבו מזהיר אותנו רבינו האריז"ל יש אסור חמור וסכנה גדולה לעסוק. לכן כל עיסוקנו הוא אך ורק בחלק הכוונות עם כל הלימוד הנדרש לצורך כך.

גם חלק הכוונות מתחלק לשני חלקים, חלק הכוונות עצמו מצד בנין הפרצופים ובסופו של דבר ליחד את אותם הפרצופים, בדרך כלל על מנת להוליד שפע מסוים לעולם הזה, כגון נשמות או שפע כל אחר. הרמח"ל קורא לזה שאנחנו בונים "מחברת צינורות", ודרכו הקב"ה מזרים שפע לעולם, ובוזה אנחנו שותפים אמיתיים ופעילים בהנהגת העולם הזה! כמובן, אנחנו לא יודעים חשבונות שמיים ולא מסוגלים לדעת איך ולאן מושפע השפע הזה, אבל ככה העולם מתנהג. החלק הזה של הכוונות הוא עיקר עניין התפילות וקיום המצוות השונות, ובוזה עוסקים רוב כתבי האריז"ל. החלק השני הוא חלק היחודים, בו אנחנו לא עוסקים בעצם בנין הפרצופים אלא מיהדים פרצופים קיימים, מפעילים מערכות קיימות על מנת להשפיע שפע לעולם. לכן, הדרך הזו היא קצרה ומאוד מרוכזת, עד כדי כך שעניין הטהרה בנושא היחודים הרבה יותר חמור מבכוונות הרגילות.

אחת המטרות המרכזיות של היחודים היא לזכך את הנפש של האדם. לימוד רוב היחודים מרוכז בשער רוח הקודש ובשער היחודים, למהרה"ו. היחודים עצמם, הלכה למעשה, נמצאים בעיקר בסידור הרש"ש הנקרא "בניהו בן יהוידע", בעיקר בחלק "זיכונך הנפש". לכן מאוד חשוב להקדיש חלק מהיום לנושא של היחודים ובמיוחד שלצערנו היום, נושא זה נראה קצת מוזנח. כפי שהזכרנו, חלק היחודים עוזר לנו בעיקר לזכך את נפשינו ובוזה נוכל להתעלות ולעבוד את ה' בצורה יותר טובה. מדגיש לנו הרה"ג רבי מרדכי אליהו זצ"ל שנושא היחודים הוא מאוד קריטי בחיי היומיום שלנו, ורצוי להקדיש לזה זמן קבוע בכל יום. לדבריו, חשוב להתחיל את היום בעיסוק ביהודים האלה במשך רוב שעה (היינו לפחות 31 דקות) ברצף בכל יום. לאחר מכן, מומלץ לעשות יחודים נוספים במהלך היום, לפי הזמן הפנוי שאין לנו.

לכן הקדשנו את עיקר חלק ה' בספר הזה, הנקרא "כוונות שונות ויחודים כלליים", לנושא היחודים. ריכזנו בתחילת חלק זה יחודים מאוד חשובים ועקרוניים שמומלץ לכיין בהם בכל יום, לפחות במשך רצף של 31 דקות. לגבי יחוד החיזורתי (המובא שם), הוא נחשב אחד היחודים הכי חשובים, יש חלוקי דעות לגבי הזמן מתי מותר לעשות יחוד זה. יש מי שאומר שרק בלילה אחר חצות עד עלות השחר (חוץ מהתקופות המיוחדות, המוזכרות בהקדמה ליחוד זה). ושמעתי בשם הרה"ג רבי מרדכי אליהו זצ"ל שמותר ומומלץ לעשות את יחוד החיזורתי במהלך כל היום כולו.

הערות כלליות ללימוד

א. מטרת הכוונות (כולל כל הלימוד הזה) היא לבנות את הפרצופים (בעיקר זו"ן, כפי שיתבאר ב"מושגי יסוד" בהמשך העמוד), דהיינו להכניס שפע בתוך כלים (כמו נשמה בתוך גוף). ואז הבורא ית' מזרים את השפע שלו, לצורך הנהגת העולם, דרך הפרצופים שבנינו. כלומר, הם משמשים בתור צנרת, להנהגת העולם ע"י הבורא ית'. ובוה אנחנו שותפים פעילים עם הבורא ית'.

ב. העיקר בלימוד הזה, התמדה וסבלנות.

ג. הלימוד מאד מודולרי. לומדים "תבניות" ואח"כ מיישמים את אותו המבנה בהרבה מצבים שונים.

ד. הלימוד נעשה בג' רבדים:

1. עץ חיים (ושאר ספרי יסוד של מהרח"ו) - מערכות כלליות.

2. שער הכוונות - הסבר הכוונות מבוסס בעיקר על ע"ה.

3. סידור הרש"ש - הכוונות בפועל, מבוסס בעיקר על שעה"כ ופע"ח, פסק הרש"ש הלכה למעשה.

ה. העיקביות חשובה מאוד, בעיקר:

1. ללמוד מרב אחד, מיישיבה אחת. יש שיטות שונות וזה יכול לבלבל את הלומד.

2. אותם הספרים, לא להשתמש בהוצאות שונות.

3. חשוב להשתמש בסידור אחד.

4. ספרים המקוריים (כשיש).

מושגי יסוד

ספירה (ספי'): היחידה הבסיסית.

פרצוף (פר'): מבנה של י"ס (י' ספירות), בצורה של ג' קווים (טורים).

פרצוף (נקרא גם צל"ם)

כתר (אינו מכלל הקוים)		
(קו שמאל - בג"ה)	(קו אמצע - דת"י)	(קו ימין - הח"ן)
בינה	דעת	חכמה
גבורה	תפארת (ת"ת)	חסד
הוד	יסוד	נצח
מלכות (אינו מכלל הקוים)		

ה' פרצופים (ה"פ): א"א (אריך אנפין, פר' מס' 5, נקרא גם אריך), אבא (פר' מס' 4), אימא (פר' מס' 3),

ז"א (זעיר אנפין, פר' מס' 2), נוק' [דז"א] (נוקביה [דזעיר אנפין], פר' מס' 1), כנגד 4 דורות שחיים בו זמנית.

יש לציין שזו"ן דאצי' הם הפרצופים העיקרים מבחינתנו.

לכן עיקר העבודה בהם. ענין זה רמוז בפסוק "בנים אתם" (עם ישראל) לה' (ז"א) אלהיכם (נוק')".

וכן "ברא מזכה אבוה". הבן (עם ישראל) מזכה (בונה) את אביו (זו"ן נחשבים ההורים שלנו).

י"ב פרצופים: עו"נ (עתיק ונוק'), או"נ (אריך ונוק'), או"א [עי'] (אבא ואימא - [עילאין]), ישסו"ת (ישראל סבא ותבונה),

זו"ן (ז"א - זעיר אנפין, ונוק'), יעו"ר (יעקב ורחל).

עולם: מבנה של ה' פרצופים, או במערכת מקבילה י"ב פרצופים (עי' טבלת הערכים בעמ' 5).

ה' עולמות: א"ק (אדם קדמון, הכי נשגב, נעלם. אין רשות לעסוק בו אלא רק במה שיוצא ממנו). אצילות (מלשון אצלו, אצל

האין סוף ב"ה), בריאה, יצירה, עשיה (מקום כל העולם הגשמי שלנו, נקרא ברש"ש "בטן הנחש").

ארבעת העולמות הנפוצים הם אצילות, בריאה, יצירה, עשיה, (בר"ת אבי"ע).

א. בענין מעלת וחשיבות הכוונות:

טרם שנכנס בשערי התפילה נביא כמה מאמרים יקרים בענין חשיבות מעלת הכוונות והמכוונים:

בזוה"ק פרשת חקת דף קפ"ד ע"א כתב וזלה"ק:

אמר רבי שמעון הכא צעינא לגלגלה מלה. ת"ח כל מאן דידע לסדרא עובדא כדקא יאות ולסדרא מלין כדקא יאות הא ודאי מתערי לקציה לאמשכא מלין עללין דמתכשרן (ס"א ואי לא לא מתכשר לגבייהו) ולא אכשר לגבייהו.

פירוש: מי שיודע לסדר את המצוות המעשיות קודם התפילה, ואת סדר ד' דיבורי התפילה שהם ד' חלקי העולמות הרמוזים בד' חלקי התפילה, בודאי גורם לעורר את הקב"ה והיינו לעלות מ"ן ולהמשיך מוחין דגדלות.

אי הכי כל עלמא ידעי לסדרא עובדא ולסדרא מלין מאי חשיבו דלהון דלדיקייא דידיעי עקרא דמלה ועובדא וידעי לכוונא לזא ורעותא יתיר מאלין אחרנין דלא דעי כל כך.

פירוש: א"כ כל בני העולם יודעים את סדר מצוות ודיבורי התפילה, וא"כ מהי הרבותא של הצדיקים שיודעים ומכוונים?

אלא אלין דלא ידעי עקרא דעובדא כולי האי אלא סדורא צעלמא ולא יתיר משכין עלייהו משיכו דצמר כתפוי דקציה דלא טס צאורא דשגיוחו אקרי. ואלין דידיעי ומכווני לזא ורעותא מפקי צרכאן מאתא דמתשצה ונפקי צכל גזעין ושרשין כארמ מישר כדקא יאות עד דמתצרכן עללין ומתלין ושמא קדישא עלאה מתצרך על ידיהון. זכאה מולקהון דהא קציה קריצ לגביהון וזמין לקבליהון בשעתא דקארון ליה הוא זמין לון בשעתא דלינון צעלקו הוא לגבייהו הוא אוקיר לון צעלמא דין וצעלמא דאתי הה"ד כי צי חשק ואפלטוהו אשגבהו כי ידע שמי.

פירוש: אלא הביאור הוא, שאלו שיודעים רק את הפעולות בלי הכוונה שלהם, הם ממשיכים שפע מהשי"ת בדרך אחר והכרחי בלבד, אולם אלו המכוונים בתפילתם גורמים שיבוא שפע דפנים באהבה ובשמחה מהשי"ת, והשי"ת קרוב אל מי שמכוון ועונה לתפילתו ונותן לאדם ההוא את רצונו, ובעת שיש להאדם הזה צרה, השי"ת עונה לו טרם שיבקש עיי"ש.

עוד כתב בזוה"ק פרשת תרומה דף קע"ח ע"א וזלה"ק:

דבר אחר, ישרנו המים תרגום ירחשון, כלומר כד מרחשין בשפוותיה פתגמי ללותא, בזכותא, וצנקיות דעתא, וצמיא, הוה רחיש נפשא חיתא.

פירוש: כשהאדם מתפלל בזכות הלב ובצנקיות הדעת אזי הוא מחיה ומתקן את המלכים השבורים שמתו.

וכד צעי צר נש לסדרא ללותיהו, שפוותיה מרחשן צהאי גוונא מתתא לעילא, לסלקא יקרא דמארריה, לאתא דשקיו דעמיקו דצירא, נגיד ונפיק, לצתר ינגיד לאמשכא מעלילא לתתא, מההוא שקיא דנחלא, לכל דרגא ודרגא, עד דרגא צתראה, לאמשכא נדצה לכלא מעילא לתתא, לצתר צעי לקשרא קשרא צכלא, קשרא דכונה דמהימנותא, ויעצדון כל משאלוהי, צין שאלתא דצבורא צין שאלתא דיחידא.

פירוש: כשהאדם רוצה להתפלל להקב"ה ושפתיו מרחשין בתפילה לברר את הניצוצות ולהעלותם לבינה, ואח"כ ימשכו כסדר הידוע בסוד מוחין לזו"ן, אזי כל זה צריך להעשות בסוד קישור הספירות, ואז מן השמים ממלאים את כל משאלותיו בין משאלות הכלל ובין משאלות הפרט.

ושאלתא דאית לצר נש לשאלא ממארריה, הן מסודרות צתשע גווני, אית צאלפא ציתא. ואית צאדכר מכילוהי דקודשא צריך הוא, רחום וחנון וגו'. אית צשמהן יקירן דקודשא צריך הוא, כגון אהיה יה יהו אל אלהיים יהויה צבאות שדי אדני. אית צעשר ספירות, כגון מלכות יסוד הוד נחם ת"ת גבורה חסד צינה חכמה כתר. אית צאדכר דדיקייא, כגון האצות והנציאים והמלכים. אית צשירי וצמוצמתא דאית צהון קבלה אמיתית. ועילא מנהון, מאן דידע לתקן תקונין למארריה כדקא יאות. ואית צידיעה סלקא מתתא לעילא. ואית מאן דידע להמשיך שפעא מעילא לתתא. וצכל צשע גווי אלין צריכה כונה גדולה, ואי לא,

עליה קרא, דכתיב וכו' וזו יקלו. וכו' ואי מכוון בכל מד ומד מתשע גוויי כדקא יאות, דא הוא בר נש דאוקיר לשמא דמאריה, לשמא קדישא, ועל דא כתיב (ש"א ז ל) כי מכזדי אכזד וכו' יקלו, אכזד בעלמא דין, לקיים ולמעבד כל צרכי, ויחזון כל עממי ארעא ארי שמא דה' אחקרי עליה, וידחלון מניה, ובעלמא דאתי יזכי למיקם במחנת חסידים, אף על פי דלא קרי כל צרכיה, כיון דזכה לאשגחא ידיעת מאריה, ואיכוון זיה כדקא יאות.

פירוש: הזוה"ק מביא ט' אופני תפילה וכותב, שאם האדם מכוון אותם כראוי הוא האדם שמכבד את השי"ת, ועליו נאמר ומכבדי אכבד, והיינו שהשי"ת אומר היות וזה שמכוון, הוא מכבדני אזי אכבדו ואתן לו כל צרכו.

מאי וכו' יקלו, דא הוא מאן דלא ידע ליחדא שמא קדישא ולאמשכא לאתר דאנטריך, ולאוקיר שמא דמאריה, טב ליה דלא אמצרי, עכ"ל.

פירוש: שהאדם שאינו יודע לכוין, וגם אינו חפץ ללמוד לדעת איך לכוין, אומר עליו הזוה"ק, שטוב לו שלא נברא בעולם משנברא ועליו נאמר וכו' יקלו.

ובשעה"כ דרוש ד' דדרושי הלילה דף נ"ד ע"ד כתב הרב וזלה"ק:

הכלל העולה מכל זה הוא כי נתבאר לך איך כמה גדולה ונפלאה מעלת אדם העושה כסדר שאמרנו שיכוין אל הזווגים הנעשים בכל יום מתחלת תפלת ערבית עד סוף תפלת המנחה ואין ספק שהיודע לכוין כל זה על אמיתותו גורם שהזווגים הנז' נעשית ע"י ממש ואין קץ ותכלית לשכרו ואין למעלה ממנו ויהיה מכלל אותם הצדיקים הגוזרים למטה ודבריהן מתקיימים למעלה עכ"ל.

עוד כתב רבינו המהר"ח זיע"א בהקדמתו הידועה לשער ההקדמות וזלה"ק:

כי אין הנאה להקב"ה מכל מה שברא בעולמו רק בהיות בניו למטה עוסקים ברזי התורה להכיר גדולתו ויופיו ומעלתו, כי בפשטי התורה ובסיפוריה וצדיניה וצממותיה בהיותם כפשטם אין בהם שום היכר וידיעה לידע את צוראם יתצרך, אדרבה יש בהם מנות וחוקים שאין הדעת סובלם, וכל אומות העולם מונין את ישראל ואומרים להם וכי מה התורה הזאת אשר לזה אלקיכם אתכם, דברים שנראין כחידות ומשלים, ליקח קרן ולתקוע צו ציוס ר"ה, ואתם אומרים שעיי"כ שטן הרוחני המקטרג העליון מתערב, וכיוצא מדברים אלו, כמעט רוב מנות התורה וצפרט פרטי דיניהם אין השכל סובלם, ואי"כ היכן הוא הדר התורה ויופיה וגדולתה, ועל כיוצא בזה נאמר אם לדקת מה מתן לו ואם חטאת מה תפעל בו כי השכר והעונש אשר עליהם הוא לך לצדך, אמנם בסודות התורה ובעסק כוונת המלות ע"ז נאמר בהפך אם בטובה נאמר תנו עוז לאלהים ואם ברעה נאמר צור ילדך תשי ונאמר ויאלו וראו צפגרי האנשים הפושעים כי די קא ולא לי, כי ממש כביכול, ודברי אלו מצוירים לאשר נגע אלהים בלבו וז"ס מ"ש לעיל כי הקורא במשנה ובתלמוד נקרא עבד המשמש את רבו ע"מ לקבל פרס משא"כ בחכמת האמת כי הוא מתקן כביכול ונותן כוח למעלה וזהו נקרא עוסק בתורה לשמה בלי ספק ולא עוד אלא שלא נברא האדם אלא כדי שילמוד חכמת הקבלה עכ"ל.

עוד כתב שם בסיום ההקדמה בסדר העשרה תנאים ללימוד הקבלה ומביא שם א' מן התנאים וזלה"ק:
לכוין בתפלה הכוונת כמ"ש בע"ה.

ובשער המצוות בהקדמה כתב וזלה"ק:

גם כוונה גדולה מכולם והיא הנז' בהקדמת ספר התיקונים ובמקומות אחרים רבים, כי יכוין האדם שאינו עושה המצווה כעבד המשמש את רבו על מנת לקבל פרס, אלא כבן שכל כוונתו לעשות רצון ונחת רוח לאביו שבשמים, ואין ענין זה מתקיים אלא צמי שידוע כוונת התפילות והמצוות, ומכוין בעשייתם לתקן העולמות העליונים, וליחדא שמה דקודשא ב"ה עם שכינתיה, ואין כוונתו לקבל שכר העוה"ז ואף לא לתועלתו הנמשך לו לעולם הבא וכו'.

הראנו לדעת מהלשונות הק' שהבאנו כאן מהזוה"ק ודב"ק של הרב, כמה גדולה ועליונה מעלת הכוונות והמכוונים, וכמה נחת רוח נעשה מזה להשי"ת, וזה הבאנו בתור הכנה ללימוד כוונות התפילה

עד כמה יש להשתדל בזה, ובפרט שהרב כותב בשעה"כ שהמכוון את הכוונות על אמיתותם גורם שהזיווגים נעשים על ידו ומזה רואים עד כמה חשוב להשתדל בזה.

ונקדים ונאמר ש"דרך הלימוד" שער הכוונות עם סידור הרש"ש זיע"א, היא ללמוד לפי נושאים, שלב אחר שלב, עד שנבנה את כל סדר כוונות התפילה, ולכן טרם שנתחיל ללמוד את כוונות התפילה נלמד כמה הקדמות יסודיות שלפיהם נוכל לבנות את כל סדר התפילה.

מקורות: זוה"ק ח"ג פר' חוקת דף קפ"ד ע"א, וח"ב פר' תרומה דף קע"ח ע"א, שעה"כ דרוש ד' דרושי הלילה דף נ"ד ע"ד, הקדמת מהרח"ו לשער ההקדמות [מובאת בתחילת הע"ח] בדף ג' ע"ב, שער המצוות בהקדמה.

ב. בענין מטרת התפילה:

ראשית דבר עלינו להתבונן מהו הטעם שאנו צריכים להתפלל, וכן מדוע עלינו להתפלל דבר יום ביומו חול ושבת ויו"ט, וכן מדוע עלינו להתפלל ג' פעמים בכל יום?

והנה הרב בשעה"כ דרוש שינוי התפילות (דף נ"ט ע"א) מבאר וזלה"ק:

ענין הק"ש והתפילה שמחפליין בכל יום תמיד ג"פ ערצ וצקר ולהרים בחול ובשבת ויו"ט, דע לך כי יש הפרש ושינוי גדול בין התפילות של חול אל תפלת השבת ור"ח ואל תפילת היו"ט ואל חול המועד, ולא עוד אלא אפילו צימים טובים ענמם אין תפילת חג הפסח דומה לתפלת החג השבועות, או לתפילת החג הסוכות וכיוצא בזה, ולא עוד אלא כי גם בכל יום ויום צענמו אינו דומה תפילת השחר לתפילת המוסף או לתפלת מנחה או לתפלת ערבית, ולא עוד אלא שצימי החול ענמם יש שינוי גדול בין תפלת יום זה לתפלת יום שלאחריו, ולא ראי זה כראי זה, ואין לך שום תפלה מיום שנצרא העולם עד סוף העולם שמדמה לתפלתה כלל ועיקר, והענין בקיצור הוא לפי שתכלית מצות התפילה היא לברר הציורין של השבעת מלכי אדום שמתו ובכל יום ויום ובכל תפלה ותפלה מתבררים ברורי נלוות חדשות שלא נתבררו מעולם עד העת ההיא ובכל תפלה ותפלה מתבררים נלוות שעדיין לא עלו בשום זמן, והנה כפי ערך הנילוות המתבררות ועולות ממטה למעלה בכל תפלה ותפלה כן כפי ערך ההוא הוא ערך הזווג העליון ולקחתם המוחין והמשכתם וז"ס טעם החיוב הגדול המוטל עלינו להתפלל בכל יום וזכר שעה לפי שכל תפלה ותפלה נעשין צחי' מחודשות מה שלא נעשית בשום תפלה אחרת וזלמה עכ"ל.

הראנו לדעת מדב"ק של הרב שטעם מצוות התפילה בכל יום היא לברר את בירורי השבעה מלכים דמיתו, ובכל יום ישנם בירורים חדשים שלא נתבררו מעולם ששיכים לאותו היום בלבד שאותם אנו צריכים לברר ע"י התפילה.

אמנם עדיין לא נתבאר מדוע צריך להתפלל בכל יום ג' תפילות, ולא יהיה די בתפילה אחת, וכן אם כל ענין התפילה הוא לברר את ניצוצי הקדושה מהו ההבדל בין תפילות החול לתפילות השבת, וכן מהו ההבדל בין תפילות השבת לתפילות היו"ט?

והנה בע"ח שער ט"ל דרוש ב' כתב הרב וזלה"ק:

גם נתבאר בדרוש א' כי אין צנו יכולת לברר כל הרפ"ח ניצוצין בפעם א', כי אם היה כן כזר צא המשיח והיה מתקיים בלע המות לנצח כנ"ל, אמנם בכל תפלה ותפלה כפי כוונת האומרה וכפי זכות הזמן אשר אז נאמרה התפלה ההיא כך מתבררין שיעור קצוב מהרפ"ח ניצוצין עד שנמלא כי קודם שיצא משיח יכלו ויוגמרו כל הרפ"ח ניצוצין להתקין עכ"ל.

וכן כתב רבינו הרש"ש זיע"א בהקדמת רחובות הנהר דף ג' ע"ב וזלה"ק:

וע"י התפלות של ישראל מתבררים מצירורי המלכים דזו"ן מצחי' העולמות ומצחינת הנשמות שיעור קצוב בכל תפלה ותפלה ומעלים אותם למ"ן, וכפי גודל כונתם וזכותם ומעשיהם וזכות הזמן שבו נאמרה התפלה ההיא כך גודל תיקונם להעלות ניצוצות רבים דמ"ן אם בכמות אם באיכות,

ובכל יום מעלים ניכרות חדשות מחדש ואין יום דומה לחבירו ואין בריה דומה לחבירתה ואין לדיק דומה לחבירו, וזהו גודל חיוב מלות התפלות והמלות, וכל אחד מתקן ומעלה כפי צמי הראיה אליו ומתקן החלצנה מה שלא מתקן הלצונה, ולכן הכל נרימים זו לזה ולא יוכל שום אחד מישראל לעשות מה שיעשה חבירו, וכפי גודל הצירור שמתצרר ועולה ניתוסף כח למעלה ויורד שפע מלמעלה ע"י זווג העליונים להשפיע בתחתונים עכ"ל.

נמצאנו למדים מלשון הרב בע"ח ומהקדמת רחובות הנהר הנ"ל, שלא רק עצם התפילה גורמת לעלית הביירוים אלא שהזמן הוא ג"כ גורם השתנות בסדר עלית הניצוצות, שבזמן מעולה יותר עולים ניצוצות באיכות גבוהה יותר, ולכן נבין מהו השינוי שיש בין תפילות החול לתפילות השבת, וכן מהשבת ליו"ט, אבל עדיין איננו יודעים מלשונות אלו מהם סדרי הביירוים שנתקנים בחול וכן מהם סדר הביירוים הנתקנים בשבת ויו"ט, ובע"ה בהמשך נבאר אותם.

ובדרך אגב נוסיף, שמלשונות אלו נלמד שא' מן הגורמים החשובים לתפילה הוא כוונת המתפלל, וכן זכותו ומעשיו, וזהו הטעם שתקן הרב את כוונות המרכבה המובאים בשער רוח"ק, וזה בכדי שטרם שהאדם מתפלל, יהרהר בתשובה על כל אבר ואבר, כדי שתפילתו תוכל לעלות כנו' שם, וכן צריך להיזהר לכוון כדבעי בתפילה, שזה ג"כ תנאי הכרחי לעלית הביירוים, ואם נדקדק ברהיטות הלשון בנה"ש נבין שהביירוים שעולים הם רק ממה שאפשר להעלות באותו היום בלבד, אולם באיזה איכות הם יעלו זה כבר תלוי בכוונת וזכות המתפלל, ורבינו התורת חכם בספרו (דף ע"ו ע"א) כותב, שאם לא זוכה האדם לברך כראוי את הביירוים ע"י התפילה אזי נתקנים הביירוים ע"י צירוף ויסורים, וכן כתב רבינו הכרם שלמה בספרו (ח"ו דף קמ"ו) עיי"ש.

נמצאנו נלמדים מכל האמור עד כמה צריך להשתדל להתחזק בכונת התפילה התורה והמצוות בחשק ובשמחה כדי שנוכל לתקן את הביירוים כראוי וכנכון.

ג. בענין סדר תיקון הביירוים הנעשה בכל יום:

אחרי שלמדנו בשעה"כ לעיל שמטרת התפילה היא לברך את בירווי הז"מ דמיתו, ובכל יום מתבררים בירוים חדשים שלא נבררו מעולם, עלינו עתה לבאר בפרטות איך סדר תיקון הביירוים לפי הימים.

והנה רבינו הרש"ש זיע"א בנה"ש דף כ"ד ע"ב בהקדמת המעביר כתב וזלה"ק:

ונריך לידע חשבון השנים לפי סדר חשבון הספירות לפרטופי הוי"ק דזו"ן הנפרטים לשמא אלפי שנין דהוי עלמא, כדי לידע באיזה פרטוף היא אותה השנה, ובאיזה ספירה הוא אותו החודש, ובאיזה ספירה מתכמה בינה ת"ת ומלכות הוא אותו שבוע, ובאיזה ספירה מו"ק דאותו שבוע הוא אותו יום, כדי לידע לצרר ולהעלות הצירורים המתחמקים לכל יום ויום כראוי וכנכון עכ"ל.

מדב"ק אלו נלמד שבכדי לברך את הביירוים באמיתות, צריך לדעת את הסדר שלהם וכיצד הם נתקנים לפי יום שבוע וחודש ושנה, ושם בהקדמה מבאר רבינו הרש"ש זיע"א בקצרה איך הוא סדר החשבון, ובסה"ק אור הלבנה מתלמידי השד"ה דף צ' הובא סדר תיקון הביירוים לפי הנה"ש בסיכום וסידור נפלא, ונביא את תמצית דב"ק, הנה נקח למשל את יום ה' כ"ג כסלו ה'תשס"ד ונבאר איך הוא סדר הביירוים הנתקן באותו היום:

ה' אלפים – הנה בעולם ישנם שיתא אלפי שנין שהם כנגד חג"ת נה"י, ה' אלפים שנה כבר עברו מבריאת העולם, ועתה אנו באלף השישי, נמצא שבאלף הזה אנו מתקנים את ספירת היסוד.

ת"ש – הנה עברו מאלף השישי כבר שבע מאות שנה, ואנו מונים בסדר מאות השנים י"ס, וא"כ עד עתה עברו כבר ת"ש שנה ונכנסנו למאה השמינית, ע"כ אנו מתקנים בסדר מאות השנים את ספירת ההוד שהיא הספירה השמינית מהכתר.